

[Hans Rasmussen.]

Det finder vi i regeringspartierne ikke helt rimeligt, idet vi mener, at der navnlig for mindre låns vedkommende må være mulighed for i det udvalg, der er nedsat, og som i høj grad også består af erhvervslivets egne folk fra rederkredse, fra arbejdsgiverside, sammen med embedsmændene at undersøge, om man skal give lån direkte til vedkommende, for så vidt de altså opfylder de betingelser, som loven indeholder, eller man skønner, at det er lån af en sådan rækkevidde, at de helst skulle gives som lån med statsgaranti.

Det har der ikke kunnet opnås enighed om, og derfor foreligger ændringsforslaget. Det har regeringspartierne ikke været i stand til at modtage, og derfor må jeg på socialdemokratiets vegne anbefale, at vi stemmer imod det.

Når ændringsforslaget er gjort så udtømmende, så det ser ud, som om det var et helt nyt lovforslag, er det, fordi det af tekniske grunde var nødvendigt at opbygge det på denne måde, selv om ændringen kun går ud på at gå over fra lån til garantier. Jeg har fundet, at når vi i princippet ikke lå længere fra hinanden, end at vi godt kunne imødekomme disse virksomheder, så måtte man også fra oppositionspartiernes side kunne lade udvalget skønne om det. Men det er altså ikke lykkedes at opnå enighed herom.

Om det andet lovforslag gælder det samme. Vi finder, at også når det drejer sig om lån til bygning af mindre fragtskibe, må man inden for det udvalg, der administrerer loven, kunne skønne over, hvorvidt lånet skal gives som direkte lån, eller det skal gives som lån med statsgaranti.

Det er de synspunkter, der har været fremme i udvalget. Man kan ikke sige, at de er særlig splittede, men vi har altså ikke kunnet opnå enighed, og derfor må jeg anbefale, at man stemmer imod de stillede ændringsforslag.

Foged: Som allerede nævnt har venstre stillet et ændringsforslag til det første lovforslag. Ændringsforslaget er trods den forholdsvist lange ordlyd kun udtryk for, at vi ønsker, at lånene skal optages i private pengeinstitutter, og at loven i det hele taget skal administreres så lokalt som overho-

vedet muligt, og vi har derfor fundet det betimeligt at stille ændringsforslag om, at ordet „lån“ udgår i loven, således at der fremtidig alene skulle være tale om at yde statsgaranti for lån. Vi håber at få tilslutning til denne linje og håber det så meget mere, som garantiordningen jo hidtil har været den mest brugte. Ministeren har oplyst, at i langt de fleste tilfælde er der givet garanti, og vi finder det derfor rimeligt, at man går helt over til garantiordningen.

Når det ærede medlem hr. Hans Rasmussen hævder, at der specielt for de mindre låns vedkommende er behov for, at staten yder lån, så har vi den helt modsatte opfattelse, idet mindre lån vel lettere kunne skaffes derhjemme og specielt lettere kunne skaffes, når der var en statsgaranti bag. I udvalget har vi fået at vide, at der f. eks. til håndværket er sket udlån til et beløb af 176 000 kr. — ja, der står egentlig ikke udlån, men finansieringsbistand — men altså 176 000 kr. fordelt på 24 ansøgere, og det vil sige, at lånene alle er under 10 000 kr. For disse små låns vedkommende finder vi det helt unødvendigt at staten træder ind i billedet. Det samme finder vi for øvrigt også, når det drejer sig om de helt store lån. I de samme oplysninger fra ministeriet har vi fået at vide, at lånene i 9 tilfælde har været på over 1/2 mill. kr. hvert, men dog under en hel million; i 2 tilfælde har lånene været på over 2 mill. kr., disse 2 lån er i alt på 4 1/2 mill. kr. Det vil altså sige, at man bogstavelig talt har slidt næsten halvdelen af lånebeløbet op på 2 virksomheder. Vi finder, at det er mest unødvendigt at yde lån til såvel de mindste som de største bedrifter. Det må være sådan, at de største er så velfunderede virksomheder, at de kan skaffe pengene på anden vis, og vi finder, at de mindste er af så små dimensioner, at man også her må kunne skaffe pengene, specielt hvis man står med en statsgaranti.

Jeg vil gerne til den højtærede handelsminister rette et spørgsmål vedrørende denne garantiforpligtelse i forbindelse med personlige kautioner. Det ligger jo sådan, at hvor der skal ydes garantiforpligtelse, sker det, at administrationen spørger om personlig kaution, som oftest fra 2 personer. For nyetablerede unge er dette at skulle have en personlig kaution ofte noget af det,